

Verrasztó Gábor

A stelázi

A sarokba tolva elfelejtett, virágcserep nagyságú dézsa áll. Vaspánttal összefogott bordái közt koszos faforgácson alszik három jácinthagyma. Mellette újságpapíron fonnyad a krumpli, héja olyan ráncos, mint öregapám cserzett arca, a földigilisztát utánzó csírák fényt keresve a dohos sötétbe harapnak. A kemény papírszatyor megáll a saját fenekén, kupakjuktól fosztott, megtaposott műanyag flakonok ideiglenes temetője, a legnagyobb alján kövér fülbemászó innivalót keres. Arrébb dobozok szabályos halmaza, zömök kartonpiramis, kiérdemesült tárgyak zárt osztálya. A fenyőtalp és a szemeteszsákba bújtatott rongyszőnyeg hanyagul hever a kövön, a számítógép leselejtezett, de még működő monitorja talán lomtalanításra vár. A betömött szellőzőnyílás a kolbászrúdra néz, de régen nem látott vastag háziszalámit, sonkát, csak a kereszties pók himbálózik rajta reggel, amikor tornázik. A stelázi alatt évről évre gyarapodó, ajándékba kapott borosüvegek glédája. Vállukon megül a por, néma, mozdulatlan sorfaluk egy francia kastély hűvös pincéje felé menetel. A hosszú deszkákra legutóbb anyám vett gyümölcsmintás díszszegélyt, a befőzés kezdetét jelző rituálé szimbólumát. A lekvár cserépszilkében érett, az ötliteres savanyú uborka pedig szépen megfért a rumos meggy és a birsalma társaságában. Most ananász- és őszibarackkonzerv, zacskójába dermedt cukor, lejárt szavatossági idejű liszt támasztja a penésszel barátkozó hideg falat. A fűszerek a félig elrozsdásodott tízdekás teásdobozok mélyén lassan fémszürkévé fakulnak. Az őrölt gyömbér, a reszelt citromhéj, a bazsalikom, a majoránna, a szárított kaporlevél, a köménymag, a szegfűszeg és a holland kakaópor szegényes maradéka lezárt tetejű, magányos börtöncillat. A legfelső polcon fehér viaszgyertyák fekszenek szorosan egymáshoz simulva, áramszünetbe öntött reménnyel.

CÍM NÉLKÜL, PRINT, PAPIRKIVÁGÁS